

го вземешъ на колѣното си! Твоята ржка само ножъ ли е научена да върти! — изпищѣ Велковица и блъсна детето къмъ него.

— Гледай го, на тебе се е метнало. И очитѣ му сжщитѣ! Бащица! И то ще тръгне по горитѣ!

Смаяно я погледна Велко хайдутинътъ и пое рожбата и сложи коравата си дланъ на малкото чело. Димчето се засмѣ и зарита отъ радостъ. Велко го притисна силно и затупка пилешкото му сърце до бащиното. Черния баща го чу и заплака.

Навѣнъ свѣткавицитѣ зачестиха. Идѣше гръмътъ, идѣше дъждътъ, бѣгаха сякашъ тъмнитѣ дървета, дирѣха сушина да се потулятъ. Нощта ревѣше като майка, на която тъмни хора сж похитили рожбата.